

Замест зімы ўвесь год лета, каля 5 мільёнаў католікаў і 30 дзяцэзі, звыш 15 тысяч кіламетраў ад беларускай да аўстралійскай правінцыі – у такім напрамку накіроўваецца с. Марыя Паўла ад Бога ў Тройцы Адзінага з Кангрэгацыі Сясцёр Найсвяцейшай Сям’і з Назарэта. **- Сястра Паўла, спачатку спытаюся аб тым, што зацікавіць усіх чытачоў. Чаму менавіта місіі ў Аўстраліі?**

- Я заўсёды хацела выехаць на місіі. Некалькі разоў падавала прашэнне на працу ў Расіі, але, відаць, Бог патрабаваў мяне тут – у Беларусі. На пачатку года мы атрымалі ліст ад нашай Генеральнай Маці, у якім апісвалася жыццё нашых сясцёр у Аўстраліі. Яна запрашала нас туды. Тады я ўзгадала сваё жаданне і пачала пытаць свайго Абранніка – Езуса Хрыста, дзе маё месца. Я прадставіла гэта сваім Настаяцелям.

- Чым для Вас з’яўляюцца місіі?

- Місіі... Скажу словамі нашай Маці заснавальніцы: “Пашырэнне Божлага Валадарства сярод сябе і сярод іншых...” Канечне, многія могуць спытаць: “А ў Беларусі нельга гэта рабіць?” Безумоўна, можна. Я заўсёды старалася гэта рабіць. Але Бог дае розныя пакліканні, і ёсць пакліканні ў пакліканні, як у маім выпадку. † □ □ **- Чым Вы будзеце займацца ў Аўстраліі?**

- Па-першае, інтэнсіўна вывучаць англійскую мову; некалькі разоў на тыдзень наведваць пажылых людзей у “Доме спакойнай старасці”, якім апекуюцца нашыя сёстры; дапамагаць сястры ў душпастарстве пакліканняў.

- Што Вы ведаеце пра католікаў, якія жывуць у гэтай краіне?

- Аўстралія ўжо падпісала канкардат з Апостальскай Сталіцай, і гэты факт таксама многа што значыць. Там даволі шмат каталіцкіх школ, дзе кожны выхавацель сам абавязаны праводзіць урокі рэлігіі, гэта выглядае па-рознаму, бо часцей за ўсё яны не маюць спецыяльнай падрыхтоўкі. Падрыхтоўка да Першай святой Камуніі таксама выглядае не так, як у нас – заняткі праводзяцца для ўсёй сям’і, а не толькі для дзяцей.

- Сястра Паўла, на колькі гадоў Вы едзеце ў Аўстралію?

- Спачатку на два гады, на такі перыяд я атрымала першую візу, а што будзе потым – воля Божая.

□ - А як Вашыя бацькі і родная сястра, якая таксама належыць да гэтай манаскай супольнасці, успрынялі такое рашэнне?

- Так, як і ўсе бацькі – непакояцца, бо гэта штосьці новае. А з іншага боку, прымаюць маё рашэнне, таму што яны ведаюць, што і там трэба абвяшчаць Хрыста. Таму яны ўдзяляць мне сваё бласлаўленне на новую дарогу. Мая сястра М. Клара таксама цешыцца гэтым рашэннем і разам з бацькамі духоўна мяне падтрымлівае.

- Ці ў беларускай правінцыі Вы першая, хто цяпер належыць да кола місіянерак? Што найважнейшае для тых, хто збіраецца на місіі?

- Я не першая, таму што і раней сёстры з маёй правінцыі працавалі ў Расіі, на Украіне. Найважнейшае – гэта трыванне ў Хрысце і духоўная падтрымка іншых людзей.

- Сястра, колькі гадоў Вы ўжо ў супольнасці? Якія Вашы самыя прыемныя ўспаміны з гадоў паслугі?

- Я ў супольнасці з 4 ліпеня 1991 года. Для мяне самыя прыемныя ўспаміны – гэта мае першыя гады катэхезы ў парафії Ліда-Фара. Я з радасцю ўспамінаю, як вялікая група моладзі самастойна клапацілася пра малітоўныя чытанні, пра разважанні Святога Пісання. Не трэба было рабіць вялікіх запрашэнняў, яны самі заўсёды старанна трывалі з Хрыстом.

- Мы перажываем Год веры. Чым для Вас з'яўляецца вера?

- Вера – гэта вялікі дар, аб якім няспынна трэба клапаціцца. Я вельмі ўдзячна сваім бацькам, што яны перадалі мне гэты дар, навучылі мяне верыць. Нягледзячы на розныя праследаванні ў камуністычны час, яны не баяліся нам, дзецям, абвяшчаць Хрыста і вучылі не саромецца сваёй веры.

- Што б Вы хацелі пажадаць у гэты Год веры веруючым асобам?

- Па-першае, няспынна дзякаваць Богу за гэты вялікі дар і яшчэ больш старанна аб ім клапаціцца!

- Сястра Паўла, дзякуй Вам вялікі за размову. Абяцаем маліцца ў Вашай інтэнцыі і чакаем чарговых навін з паслугі на місіях.